

baade med Hensyn til Begravelsen og andet i det Øjeblik, Sorgen kommer over dem. Det synes mig derfor uberegtiget at forlange af dem, at de skulle kunne formulere et Krav til Statsbanerne om, hvor meget de skulle have til vedkommendes Begravelse. Det forekommer mig der, at det bør fastslaaes, at denne Erstatning skal udbetales, enten der kommer noget Krav eller ikke, og at den bør sættes til et saadant Beløb som Minimum, at en ordentlig og respektabel Begravelse kan komme ud deraf.

Jeg tror meget godt, at Statsbanerne ville kunne gaa saa vidt, som jeg her har talt om med Hensyn til deres Erstatningspligt; thi det er jo dog saaledes, at selv om Statsbanerne give en aldrig saa rigtig Erstatning til de vedkommende, kunne de dog aldrig erstatte dem alt, hvad de have tabt ved en saadan Ulykke; det lader sig ikke gøre. Der er Tab, som paa ingen mulige Maader kunne erstattes, og som Følge deraf bør Statsbanerne være ret rundelige med Hensyn til de Erstatningssummer, der ydes. Men der er tillige den Omstændighed at lægge Mærke til, at man maa nære det Haab, at vi ikke ret ofte skulle faa Jærnbaneulykker, og hvis dette Haab gaar i Opfyldelse, vil der i det hele taget ud fra denne Lov kun blive Tale om ganske ringe Summer i Forhold til de store Summer, der aarligt omsættes af Statsbanerne. Jeg tror derfor ikke, at der kan være noget som helst til Hinder for, at Statsbanerne med Hensyn til Erstatning kunne stille sig kulant og give rundelig Erstatning. Det forekommer mig at være Statsbanernes Pligt, og selv om der er tilfældige Omstændigheder forbundne dermed, og selv om andre have bevirket Ulykken, mener jeg dog, at Statsbanerne bør træde til og holde vedkommende skadesløs. Hvis saa andre bagefter skulle yde Erstatning, maa det blive Statsbanerne, som kunne rejse Tiltale mod disse andre, som maatte være pligtige til igen at yde nogen Erstatning til dem.

Koch: Jeg kunde ligesom det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Okt. Hansen) sige, at de foregaaende Talere have taget Brødet ud af Munden paa mig; thi det, som de tre første Talere have udtalt, havde jeg netop ogsaa tænkt at fremkomme med som Bemærkninger til dette Lovforslag. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved de Anker, som de ærede tre første Talere fremkom med, om, at § 1 er uklar i sin Affattelse og bør gives et mere bestemt Udtryk,

som kan gøre det klart, at Bevisbyrden i den Henseende fuldt ud maa paahvile Statsbanerne, og at der altsaa her er et lignende Forhold med Hensyn til Bevisbyrden som det, der gælder for de private Jærnbaneselskaber. — Jeg er ligeledes fuldt ud enig med de ærede Talere i, at § 3 er for snæver i Henseende til den Erstatning, der tiltaas Personer, der have mistet deres Forsørger, alle, hvis Forsørger tilføjes en saadan Skade, at Forsørgelsen ikke længer kan opfyldes af ham. — Hvad jeg imidlertid tillige vilde tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, er, at det forekommer mig besynderligt, at man her vil give en Slags partikulær Ret, en Ret, som alene gælder for Statsbanerne, men som i ethvert Tilfælde ikke i dens Enkeltheder kommer til at blive gældende for de private Baner. Nu er det vel saaledes ordnet, at der i Koncessionerne paa de private Baner gives en Regel med Hensyn til Erstatningsansvaret, som i sin Affattelse er langt klarere end den, som § 1 her nævner, men alle de andre Bestemmelser om, hvilken Erstatning der skal ydes, og hvem den skal ydes, derom giver de enkelte Koncessioner ingen Oplysning og ingen Forskrifter, og det forekommer mig i alt Fald overmaade tvivlsomt, om de Udtryk, der i Reglen bruges i disse Koncessioner, og som findes anførte i Bemærkningerne, at de private Baner ere forpligtede til at erstatte den Skade, som ved Befordringen tilføjes de paa samme befordrede Personer eller Gods eller ogsaa andre Personer eller Genstande, kunne indbefatte de Personer, som omhandles i Lovforslagets § 3. Det forekommer mig, at det vilde være lidt underligt nu, da vi have saa mange private Baner, om det væsentlig skulde forandre Retsstillingen for den, der befordres paa Banerne, eller for hans Paarørende, om han, i det Øjeblik, Ulykken skete, befordres paa Statsbanen eller paa en privat Bane. Jeg synes derfor, at der er fuld Anledning til at gøre de Bestemmelser, som man bliver enig om at give med Hensyn til Omfanget af Erstatningsansvaret og Betingelserne for, at Ansaret overhovedet kan indtræde, gældende for alle Jærnbanebefordringsmidler, hvad enten de drives af Staten eller af private. De enkelte Koncessioners Udtryk i den Henseende ville selvfølgelig ikke kunne være en Indvending herimod, thi Koncessionerne ere uklare med Hensyn til, hvem der kan fordrø Erstatning, og det maa i hvert Tilfælde en almindelig Lov være berettiget til at klare. Selv om de Udtryk, der findes i